Kommentar till 1. Johannes brev. Kapitel 1: del 1

Publicerad 2020-02-22 15:44:00 i Commentaries to New Testament books, Doomsday, Jesus, The Bible,

(avskrift av en handskriven minibok. Fortsättning följer i morgon om Gud vill)

(Jag använder mig av 1917 års bibelöversättning. Ursäkta språket, men detta är den bästa svenska bibelöversättningen för oss svenskar idag, enligt mig. Kanske var Karl XII:s bibel bättre, men den har ett för knaggligt språk för oss idag)

Kapitel 1, v.1-4:

1 Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade
och med egna händer togo på, det förkunna vi: om livets Ord tala vi. 2 Ty livet uppenbarades, och vi
hava sett det; och vi vittna därom och förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern och
uppenbarades för oss. 3 Ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för eder, på det att också I
mån hava gemenskap med oss; och vi hava vår gemenskap med Fadern och med hans son, Jesus
Kristus. 4 Och vi skriva nu detta, för att vår glädje skall bliva fullkomlig."

Min kommentar:

Den här ingressen liknar mycket på apostlarnas reaktion på myndigheternas förföljelse av dem efter pingstdagen, då de svarade med att de inte kunde tiga om det de hade sett och hört.

Den är också en bra bekräftelse på att det verkligen är aposteln Johannes som skrivit detta ljuvliga brev, han säger samma saker här som han och Petrus sade efter pingstdagen till myndigheterna. En bekräftelse även på historiciteten i pingstdagens händelser och de därpå följande händelserna, beskrivna i Apostlagärningarna. Och det är även en bekräftelse på att Jesus Nasaréern var en historisk person, vilket jag i nödens stund har ifrågasatt, men det var länge sedan.

Det vi har sett och hört". "Det vi skådade". Ja. Så är det alltid med det andliga livet när det är äkta. Har man sett och hört och skådat, går man gärna i döden för det man har varit med om. Döden är det yttersta testet på om man sett och hört. Tortyrstraff ock. Vår tro prövas. Har vi bara hört rykten, eller har vi verkligen erfarit Gud och Jesus?

Coronaviruset lär avslöja mycket. Den kommer att "skilja agnarna från vetet" som evangeliet säger, i en såll liknande den på den sista Domens Dag efter Tusenårsriket, då fåren skall skiljas från getterna. För evigt *.

* obs. att jag är universalist, troende på allas slutliga frälsning, ändå.

Kommentar till 1. Johannes brev, kapitel 1; del 2

Publicerad 2020-02-23 15:51:00 i Angels and spirits, Commentaries to New Testament books, Divine revelations, God, The Fall,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag använder mig av den bästa svenska översättningen, den från 1917)

Kapitel 1, v. 5-10:

"5 Och detta är det budskap som vi hava hört från honom, och som vi förkunna för eder, att Gud är ljus, och att inget mörker finns i honom. 6 Om vi säga oss hava gemenskap med honom, och vi vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen. 7 Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd. Om vi säga att vi icke hava någon synd, så bedraga vi oss själva, och sanningen är icke i oss. 9 Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet. 10 Om vi säga att vi icke hava syndat, så göra vi honom till en ljugare, och hans ord är icke i oss."

Kommentar:

Att Gud är ljus betyder att hen är totalt sann, totalt ärlig, totalt genomskinlig och kristallklar, totalt värmande och totalt ljuvlig som solen bortom allt förstånd.

Att Gud är ljus är något av det vackraste man sagt om henom.

Alla änglar och heliga i himlen är ljusvarelser och strålar som solen på ett sätt som vi inte kan föreställa oss. En gång i mitt liv har jag sett änglar i en syn, och det mest karakteristiska jag kan säga om dessa myriader av änglar som jag såg, var att de var ljusvarelser, gjorda av himmelskt ljus, något man inte bör ta bokstavligt.

* * *

Man kan bara få syndernas förlåtelse om man vandrar i ljuset, dvs. låter Guds ljus lysa in i alla hjärtans skrymslen och vrår och döma hjärtats tankar och råd. Inga oärliga får syndernas förlåtelse, och det gör att det inte är möjligt att synda på nåden, dvs. vara ett "blodfyllo", i längden, utan att mista sin frälsning. Se här Guds godhet och stränghet, och odla ett skört samvete.

* * *

Det finns varelser som aldrig syndat medvetet: Jesus Nasaréern, djuren och växterna, många (alla?) "utvecklingsstörda" och folk med "Downs syndrom", ja även många heliga dårar genom historien, dvs. de bästa av dem. Så vi bör inte ta aposteln Johannes bokstavligen här, när han säger att den människa som säger att hen inte syndat, gör Gud till en lögnare. Vår käre "Johannes teologen" var säkert medveten om min poäng här.

1. Johannes brev, kapitel 2; del 1

Publicerad 2020-02-24 11:45:50 i Commentaries to New Testament books, The Fall,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag använder mig av 1917 års svenska översättning, dvs. den bästa svenska översättningen)

Kapitel 2, v. 1-2:

1 Mina kära barn, detta skriver jag till eder, för att I icke skolen synda. Men om någon syndar, så hava vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig; 2 och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens."

Kommentar:

Den som är frälst, tar inte lätt på synden. Tar man lätt på synden, är det det främsta kännetecknet på att man inte är frälst. För den frälste är varje ny synd en dramatisk händelse, som ett första syndafall i miniatyr, med frestelse, varning, eftergivenhet, fall, förtvivlan, rop om nåd, gråt, bön om förlåtelse och full upprättelse och benådning. Den frälste vet när hen har gjort en medveten synd, samvetet säger ifrån.

För de frälste är kampen efter en medveten synd så hård att de behöver en advokat som kan försvara dem mot djävulens och människors anklagelser, och en sådan finns ock. Den bäste heter Jesus Kristus. Den rättfärdige. Den rättvise. Som har sinne för proportioner och som är full av medkänsla och medömkan med ångrande själar.

1 Johannes brev, kapittel 2; del 2

Publicerad 2020-02-25 12:28:00 i Commentaries to New Testament books,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag använder mig av den bästa svenska översättningen, den från 1917)

Kapitel 2, v. 3-6:

3 Därav veta vi att vi hava lärt känna honom, därav att vi hålla hans bud. 4 Den som säger sig hava lärt känna honom och icke håller hans bud, han är en lögnare och i honom är icke sanningen. 5 Men den som håller hans ord, i honom är förvisso Guds kärlek fullkomnad. Därav veta vi att vi äro i honom. 6 Den som säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig att själv så vandra som Han vandrade.

Kommentar:

Johannes teologen sätter här standarden för vad som är ett normalt kristenliv. Att man håller Guds bud, himlens bud. Synd är ett stort undantag i en normal kristens liv. Det får mig att tänka på ordet "kristen":s historia, hur urvattnat det blivit. På apostlarnas tid betydde ordet "liten kristus", ja det är ordets betydelse på gammalgrekiska. Man var en liten messias, en minimessias, om man var kristen på urkyrkans tid. Vad betyder ordet idag? Ungefär att man håller vissa saker för sanna i sin skalle. Som gör att Donald Trump kan kalla sig kristen, och locka väljare.

Skulle Johannes höra om detta, skulle han skaka på huvudet och säga att vi sannerligen nu lever i Antikrists tid.

Den som kallar sig kristen och inte lever som Jesus är en lögnare, skulle Johannes säga.

1 Johannes brev, kapitel 2; del 3

Publicerad 2020-02-26 15:04:04 i Commentaries to New Testament books, Sin,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag använder mig av den bästa svenska översättningen, den från 1917)

Kapitel 2, v. 7-11:

7 Mina älskade, det är icke ett nytt bud jag skriver till eder, utan ett gammalt bud, som I haven haft
från begynnelsen. Detta gamla bud är ordet som I haven fått höra. 8 På samma gång är det dock ett
nytt bud som jag skriver till eder. Och detta är sant både i fråga om honom och i fråga om eder; ty
mörkret förgår, och det sanna ljuset lyser redan. 9 Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin
broder, han är ännu alltjämt i mörkret. 10 Den som älskar sin broder, han förbliver i ljuset, och i
honom är intet som länder till fall. 11 Men den som hatar sin broder, han är i mörkret, och vandrar i
mörkret, och han vet icke vart han går; ty mörkret har förblindat hans ögon.

Kommentar:

Johannes' enkla budord kan tyckas vara självklart. Vi har hört det så många gånger. Att vi ska älska varann. Det känns så gammalt och utslitet. Men för Johannes teologen är det ett nytt bud. Lika nytt och fräscht som alltid. Så är det med de himmelska tingen. De är alltid som nya. Gamla sånger nöts aldrig ut. Jag har erfarit att det alltid är lika nytt och fräscht att hälsa på en hund. Trots att varje sådan hälsning liknar på den förra, ja på alla förra hälsningar på hundar. Men livets källa bjuder alltid på nytt vatten trots att det verkar vara samma vatten som sprudlar. Så är Livets vattens väsen. Herrens nåd är ny varje morgon, säger psalmisten. Det är bara i helvetet som tråkigheten och förgängligheten regerar.

* * *

Avunden är grundvalen för allt hat. Hat är att inte vilja sin bror väl, att inte unna honom lycka. Biskop Fredrik Vesterberg i Stockholm skulle hålla med om en sådan definition. Hälsa honom.

Den som känner sånt, är inte frälst, utan måste skynda sig att omvända sig till Herren. Jag vet inte hur hat känns, ej heller hur avund känns. Jag har aldrig känt något sånt, så jag kan inte säga så mycket om det.

* * *

Vad är det att vandra i mörkret? Det är att leva i lögnen och oärligheten. Medvetet. Att vilja ljuga sig undan Guds dom och tillintetgöra sanningen, för att rädda sitt eget skinn. Det är att jobba ett helt liv för att skjuta upp domedagen, om än bara för en enda dag. Så feg är man. Se bara hur folk reagerar på coronaviruset, hur de delar upp sig i ljusets och mörkrets barn, sanningens och oärlighetens tjänare.

1 Johannes brev, kapitel 2; del 4

Publicerad 2020-02-27 15:32:00 i Anarchoprimitivism, Commentaries to New Testament books, Damnation, Hell, Jesus, Sin, The essence of civilization,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag använder mig av den bästa svenska översättningen, den från 1917)

Kapitel 2, v. 12-17:

12 Jag skriver till eder, mina barn, ty synderna är eder förlåtna för hans namns skull. 13 Jag har skrivit till eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som är från begynnelsen. Jag har skrivit till eder, I ynglingar, ty I haven övervunnit den onde.

14 Jag har skrivit till eder, mina barn, ty I haven lärt känna Fadern. Jag har skrivit till eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som är från begynnelsen. Jag har skrivit till eder, I ynglingar, ty I ären starka, och Guds ord förbliver i eder, och I haven övervunnit den onde.

15 Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns
kärlek icke i honom. 16 Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och
högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen. 17 Och världen förgår och
dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen.

Kommentar:

V. 12-14 förstår jag inte, jag får inte något ut av dem. Jag hoppar över dem med en bugning.

V. 15-17: Vad betyder ordet "världen"? Det grekiska ordet här är "kosmos". Det betyder ungefär "ordningen" eller "systemet". Jag skulle säga att "civilisationen" är en bra synonym. Antikrists rike. Samhället. Världsordningen. Den nuvarande världsordningen.

Av detta kan man sluta sig till att aposteln Johannes var anarkoprimitivist (googla ordet om du ej känner till det) till sin politiska åskådning, långt innan det blev ett vedertaget begrepp (jag ska brodera ut den bibliska anarkoprimitivismens natur vid något annat tillfälle, någon gång. Det är ett spännande tema). Jesus och de andra apostlarna var antagligen också anarkoprimitivister. Hårresande för alla civilisationsälskande, bekvämliga fundamentalister, inte minst i Amerika. Dem har vi nog av.

Johannes säger alltså att man inte kan älska civilisationen och Fadern (som har med naturen att göra) på en och samma gång. Påminner om Jesu ord "ni kan icke tjäna både Gud och Mammon", dvs. rikedom och egendom.

V. 16: Köttets och ögonens begärelse. Vad är "begärelse" här? Det är den outsläckliga elden, lusten som aldrig blir mätt, helveteselden. Begäret är som en eld som brinner i människan och inte ger sig innan allt har bränt upp, dvs. en människas mänsklighet har brunnit upp. Man får den då aldrig tillbaka, utan man lever vidare efter domens dag som maskar och kryp, bakterier, molekyler, och som värst, enbart atomer. Det är det som menas med att gå förlorad, bli förtappad. Frälst blir man (maskar och kryp är paradisiska varelser), men man försvinner bort från resten av mänskligheten. Tappas bort.

V. 17: Att få evigt liv betyder att man får lov att vara människa, förbli människa, efter den siste domens dag. Man kunde omformulera det som så: "Att få evigt människoliv". När bibeln talar om evigt liv, är det alltid i denna bemärkelse. Att få sin mänsklighet bevarad för all evighet. Att få leva på den Nya Jorden som människa, med sitt namn med i historieböckerna, värt att minnas. De flesta människor får det, genom tiderna. De flesta har varit relativt hyggliga.

1 Johannes brev, kapitel 2; del 5

Publicerad 2020-02-28 15:24:00 i Antichrist, Commentaries to New Testament books, Frédéric Godet, Hell, Martyrs, Messiah theology, The death and resurrection of Jesus, The millennial kingdom, The second coming (the return of Jesus),

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag använder mig av den bästa svenska översättningen, den från 1917)

Kapitel 2, v. 18-23:

18 Mina barn, nu är yttersta tiden. I haven ju hört att en antikrist skall komma, och redan hava många antikrister uppstått, därav förstå vi att den yttersta tiden är inne. 19 Från oss hava de utgått, men de hörde icke till oss, ty hade de hört till oss, så hade de förblivit hos oss. Men det skulle bliva uppenbart att icke alla höra till oss.

Kommentar:

Den yttersta tiden började med Jesu död och uppståndelse. Guds rike bröt in i världen genom Jesus och urkyrkan. Jag skulle också vilja kalla denna tid från Jesu död till Jesu återkomst för "den messianska tidsåldern" eller "martyrernas tidevarv". Den ska upphöra med Tusenårsrikets inbrott. Då ska ingen behöva vara martyr längre, martyrerna ska regera jorden tillsammans med Kristus. Regera genom att tjäna.

Jag räknar med att den yttersta tiden var 850-1200 år lång, inte 2000 år (1990 år, om vi ska vara noggranna). Jag vill reformera vår tideräkning, vi har räknat in allt för många år. Medeltiden har ett stort svart hål i tideräkningen.

Tusenårsriket började i Naturen, dvs. i kosmos som helhet, sakta, tidigt på morgonen den 9.2.2019. I mänskligheten börjar detta rike högst antagligen inkommande sommar. Men det här är mina egna spekulationer, häng er inte upp i dem.

* * *

Vad eller vem är antikrist? Den schweitziske exegeten Frédéric Godet menar att antikrist är en andlig princip som inkarnerar sig i vissa varelser i historien. Jag håller med. Det rimmar med Johannes, både i hans brev och i hans uppenbarelsebok. Det finns nog inte bara en enda antikrist. Kanske det finns en sista och en värsta. En som är både sist och värst. Jag har föreslagit en sådan, en jag kallar "megaantikristen". Jag ska inte säga här vem det är, för att få ha kvar min blogg (farligt att skriva sånt!), men många som följt mig vet vem jag menar, jag har avslöjat det flera gånger. Jag tror att jag dödade honom med mina böner natten till 9.2.2019, då Tusenårsriket började i Naturen. Jag har ännu inte fått detta bekräftat av civilisationen, bara av himlen, så tror jag.

Antikrist är ingen politisk diktator, utan en falsk messias. Han sysslar mycket med andlighet, men med en helvetisk sådan. En teknologisk andlighet, en robotandlighet, en UFO-andlighet. Han utgår från, och omtolkar kristendomen i enlighet med denna helvetesandlighet. På det sättet har han utgått från "oss", dvs. den kristna kyrkan. Han verkar i det fördolda, men förleder hela mänskligheten till att tillbe Satan och Odjuret, dvs. teknologin och teknosystemet, civilisationen och dess ande, kort och gott "världen". Det där som är i färd med att förinta allt liv på jorden, systematiskt. Det är djävulen. En slags "andlig maskin" som vill plåga och förinta allt, allt som finns.

1 Johannes brev, kapitel 2, del 6

Publicerad 2020-02-29 15:07:00 i Commentaries to New Testament books, Jesus,
(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag använder mig av den bästa svenska översättningen, den från 1917)

Kapitel 2, v. 20-23:

20 I åter haven mottagit smörjelse från den Helige, och haven all kunskap. 21 Jag har skrivit till eder, icke därför att I icke kännen sanningen, utan därför att I kännen den och veten att ingen lögn kommer av sanningen. 22 Vilken är "lögnaren", om icke den som förnekar att Jesus är Kristus? Denne är Antikrist, denne som förnekar Fadern och Sonen. 23 Var och en som förnekar Sonen, han har icke heller Fadern; den som bekänner Sonen, han har ock Fadern.

Kommentar:

Är den troende allvetande? Nej, det är inte det Johannes menar. Vi har bara all nödvändig kunskap, det vi behöver för att nå fram till målet. Och vi präglas av sanningen, av Guds allvetande, inte av lögnen. Vi har Sanningens Ande boende i oss, som håller oss informerade om det nödvändiga.

V. 22-23 är fruktansvärt missförstått, som om ett blott och bart försanthållande, eller bara ord, skulle vara att bekänna Sonen. Nej, bekänner gör man primärt med sitt liv, inte med ord eller ett försanthållande. Då kan man t.o.m. förlora den teoretiska tron men ändå bekänna Sonen, om man fortsätter bekänna Honom med sitt liv. Så gick det för mig, då jag var ateist och förnekare av Jesu historiska existens åren 2014-2018, i nästan fyra långa år, p.g.a. psykiatriska droger. Drogernas fruktansvärda biverkningar fick mig att tappa tron. Men jag fortsatte leva som Jesus, och jag levde mig fram till en förnyad teoretisk tro, jag besegrade drogerna i Den Helige Andes kraft. Mitt inre liv växte och mognade under dessa fyra mörka år i drogernas grepp. När jag återfick tron, blev jag till anstöt för gamla kristna vänner, som tyckte jag var högfärdig som nyomvänd, uppförande mig som om jag var fullvuxen i tron. De fattade inte vad som hänt. Herrens vägar är förunderliga och mystiska.

Antikrist kan mycket väl bekänna Sonen med munnen, precis som djävlarna i helvetet kan tro på Guds existens och skälva. Han bekänner dock ej med sitt liv, och det är där det hela avgörs.

1 Johannes brev, kapitel 2, del 7

Publicerad 2020-03-01 14:45:00 i Commentaries to New Testament books, The Bible,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska översättningen, den från 1917)

Kapitel 2, v. 24-25:

24 I åter skolen låta det som I haven hört från begynnelsen förbliva i eder. Om det som I haven hört från begynnelsen förbliver i eder så skolen ock I själva förbliva i Sonen och i Fadern. 25 Och detta är vad han själv har lovat oss: det eviga livet.

Kommentar:

Apostlarna var det vi idag skulle kalla konservativa. Och inte lite heller. de var ultraradikalkonservativa, som gammaltestamentliga profeter, som ville leva som Adam och Eva före syndafallet. Ingenting "nytt" utanom det accepterades. Ingenting.

Johannes teologen var så konservativ att han varnade dem som skulle komma att handskas med hans apokalyps Uppenbarelseboken, för att ändra något i texten, med hot om att om de gjorde det, skulle deras namn strykas ur Livets bok, dvs. de skulle gå miste om sin frälsning. Var det realistiskt? Ja. Folk som håller på med sånt, folk likt de som översatte bibeln för Bibel 2000, Nordens sämsta bibelöversättning någonsin, de är inte frälsta. De är intellektuella djävlar. Så fult är det att gå och ändra i andras texter, inte minst i folks heliga skrifter. Bibeln är Guds Ord, på gammaldags vis.

Lika fult är det att gå och ändra i de traditioner som blivit oss överräckta av Jesus och apostlarna. Man mister sin frälsning av sånt.

Allt ska vara såsom Jesus och apostlarna hade det. ALLT.

1 Johannes brev, kapitel 2, del 8

Publicerad 2020-06-28 22:20:00 i Commentaries to New Testament books,
(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska översättningen, den från 1917)

Kapitel 2, 27-29:
27 Men vad eder angår, så förbliver i eder den smörjelse, I haven undfått från honom, och det behöves icke, att någon undervisar eder; ty vad hans smörjelse lär eder om allting, det är sant och är icke lögn. Förbliven alltså i honom, såsom den har lärt eder.
(Jer. 31:34. Joh. 14:26. 16: 13. 1 Tess. 4: 9.)
28 Ja, kära barn, förbliven nu i honom, så att vi, när han en gång uppenbaras, kunna frimodigt träda fram och icke med skam nödgas gå bort ifrån honom vid hans tillkommelse.
(Mark. 8: 38. Joh. 15: 4. 1 Joh. 3: 2, 21. 4: 17.)
29 Om I veten, att han är rättfärdig, så kunnen I förstå, att också var och en som gör vad rättfärdigt är, han är född av honom.
(1 Joh. 3: 7, 10.)

Min kommentar:

V. 27: Man skulle kunna tolka det här som så att den som är i Kristus, känner sanningen inom sig själv, och är inte BEROENDE av att någon utomstående lär honom/henne. Skulle hen vara i isoleringscell i kommunistfängelse resten av sitt liv, skulle hon ändå bli lika bildad som Martin Luther till sist. Detta vet Johannes Uppenbararen, och vädjar till detta.
V. 28: Kan du se Jesus i ögonen när han kommer? Allt beror av svaret du ger på denna fråga. Om du har gjort gott (vad du tror spelar ingen roll här) kommer du att kunna se Jesus frimodigt in i ögonen, och dina ögon kommer att stråla. Om du har gjort ont, vill du inte se åt Jesu håll. Du vill förneka allt och låtsas som ingenting.
Det ser vi just nu omkring oss. Vi lever i Jesu återkomst just nu.
V. 29: Sa Johannes Uppenbararen att den som tror på den klassiska treenighetsläran är född av honom? Nej. Han sa att var och en som gör vad rättfärdigt är, han är född av honom.
Det är något helt annat det.
Såna finns det inom alla livsåskådningar. Inom ateism och Voodoo ock. T.o.m. Anton Lavey, satanismens grundläggare, blev frälst på sin dödsbädd. Han hade inte gjort dödssynden. Så god var han.

Ofattbart.
Anders Tegnell har gjort dödssynden.

1 Johannes brev, kapitel 3, del 1

Publicerad 2020-06-29 07:02:00 i Commentaries to New Testament books, Doomsday, Resurrection, The second coming (the return of Jesus),

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 3, v. 1-3:
1 Sen, vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed, att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom.
(Joh. 1: 12. 16: 3. 17: 25.)
2 Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom, sådan han är.
(Matt. 5: 8. Rom. 8: 18 f. 1 Kor. 15: 49. Fil. 3: 21. Kol. 3: 4. 2 Petr. 1: 4.)
3 Och var och en, som har detta hopp till honom, han renar sig, likasom Han är ren.
(2 Kor. 7: 1. 1 Petr. 1: 15 f.)

Min kommentar:
V. 1: "Jag är barn till en Kung, jag är barn till en Kung, fast liten och ringa, är jag barn till en Kung", sjunger den Salige sångaren från Amerika på 1800-talet, i en sång bearbetad av helgelseförbundaren Eric Bergqvist (mer om sången här). Det är en fantastisk sanning. Vad betyder det att vara barn till en Kung? En dag blir du själv Kung eller åtminstone är du prins eller prinsessa. Du ärver hela kungahuset, så att säga. Och med kungahuset hela landet ock.
Vad ärver Guds barn?
Svar: Hela Universum och all dess rikedom och salighet.
V.2: Ingen vet vad vi blir i Jesu återkomst. Det är inte uppenbarat i detalj för någon jordisk varelse. Det enda vi vet är att vi ska bli som Jesus var efter hans uppståndelse. De goda alltså.
V. 3: Har du hopp om att få bli Jesus lik i hans uppståndelses härlighet, får detta hopp dig att rena dig från all tänkbar synd, ja även från att pina en loppa. Varför? Belöningen är så stor. I hoppet är vi frälsta, säger Paulus i NT. Så stark kraft är det i hoppet när belöningen är stor.

1 Johannes brev, kapitel 3, del 2

Publicerad 2020-08-07 07:51:00 i Commentaries to New Testament books, Sin,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)
Kapitel 3, v. 7-8:
7. Kära barn, låten ingen förvilla eder. Den som gör vad rättfärdigt är, han är rättfärdig, likasom Han är rättfärdig.
8. Den som gör synd, han är av djävulen, ty djävulen har syndat

från begynnelsen. Och just därför uppenbarades Guds Son, att
han skulle göra om intet djävulens gärningar.

Min kommentar: V. 7: Jesus sa en gång till mig att när man gjort sin första synd i barndomen, blir man djävulen. Så allvarlig är synden, så ohygglig är den, och så allvarligt ser Gud och änglarna på synden och den som har syndat. Så om det kommer en predikant till dig, och gör synd mot dig, och ändå säger att han är rättfärdig, så vet du att han är en hycklare som du skall akta dig för.

V. 8: Att vara av djävulen är att vara djävulens barn, som Jesus kallar fariséerna i Nya Testamentet, de som korsfäste honom. En enda synd är lika fult som att korsfästa Jesus, som att vara en farisé i Nya Testamentet som förföljer Jesus och vill döda honom. Jesus får djupa sår av varje synd som vi gör mot honom, så finkänslig är han. Gud läker dessa sår, men det är lika stygt som det vi gjorde mot Jesus på jorden. I själva verket pinar vi hela naturen med varje synd vi gör. Därför blir vi djävulens barn för varje ny synd vi gör, och måste skynda oss till korset och bli Guds barn igen, dvs. förnya vårt förbund med Gud, omvända oss igen. Om vi inte gör det, gör vi snart dödssynden, så förhärdade blir vi till slut.

Slutkommentar: Aposteln Johannes var en av Jesu heligaste lärjungar (kanske bara Judas var heligare än han), och därför bör vi lyssna noga till hans ord här. Han är oerhört sträng, och bra är det.

1. Johannes brev, kap. 3, del 3

Publicerad 2020-08-15 18:09:00 i Commentaries to New Testament books, Sin,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)
Kapitel 3, v. 7-8:

7. Kära barn, låten ingen förvilla eder. Den som gör vad
rättfärdigt är, han är rättfärdig, likasom Han är rättfärdig.
8. Den som gör synd, han är av djävulen, ty djävulen har syndat
från begynnelsen. Och just därför uppenbarades Guds Son, att
han skulle göra om intet djävulens gärningar.

Min kommentar: V. 7: Jesus sa en gång till mig att när man gjort sin första synd i barndomen, blir man djävulen. Så allvarlig är synden, så ohygglig är den, och så allvarligt ser Gud och änglarna på synden och den som har syndat. Så om det kommer en predikant till dig, och gör synd mot dig, och ändå säger att han är rättfärdig, så vet du att han är en hycklare som du skall akta dig för.

V. 8: Att vara av djävulen är att vara djävulens barn, som Jesus kallar fariséerna i Nya Testamentet för, de som korsfäste honom. En enda synd är lika fult som att korsfästa Jesus, som att vara en farisé i Nya Testamentet som förföljer Jesus och vill döda honom. Jesus får djupa sår av varje synd som vi gör mot honom, så finkänslig är han. Gud läker dessa sår, men det är lika stygt som det vi gjorde mot Jesus på jorden. I själva verket pinar vi hela naturen med varje synd vi gör. Därför blir vi djävulens barn för varje ny synd vi gör,och måste skynda oss till korset och bli Guds barn igen, dvs. förnya vårt förbund med Gud, omvända oss igen. Om vi inte gör det, gör vi snart dödssynden, så förhärdade blir vi till slut.

Slutkommentar: Aposteln Johannes var en av Jesu heligaste lärjungar (kanske bara Judas var heligare än han), och därför bör vi lyssna noga till hans ord här. Han är oerhört sträng, och bra är det.

1. Johannes brev, kap. 3, del 4

Publicerad 2020-09-02 21:02:00 i Commentaries to New Testament books, Satan, the demiurg and demons, Sin,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 3, v. 9-10:
9. Var och en som är född av Gud, han gör icke synd,
ty Guds säd förbliver i honom; han kan icke synda, eftersom han är född av Gud.
10. Därav är uppenbart vilka som äro Guds barn, och vilka som äro djävulens barn,
därav att var och en som icke gör vad rättfärdigt är, han är icke av Gud,
ej heller den som icke älskar sin broder.
Min kommentar: V. 9: Synden är en sådan anomali för Johannes, är så ful och smutsig, att han här går ännu längre i stränghet med synden och påstår att den som är född av Gud inte syndar, inte kan synda. Du invänder; ja men, det är ju inte sant, de flesta faller ju i synd då och då. Då skulle Johannes säga: "Då var du inte i verkligheten född av Gud. Då hade du inte Guds helige Ande, som gör att du inte kan synda. Du måste få Guds helige Ande." Så sträng är Johannes. Nej, efter att man fått Anden syndar man inte längre. Och det finns många grader av andedop, det är säkert, Johannes menar nog det nytestamentlige andedopet, det som kommer kanske i mitten av den nytestamentlige vägen, varefter du slutar synda totalt. Hur många i vår tid har fått det andedopet, kan man fråga sig? Hur många pingstvänner har fått det? Fått Guds helige kärleksande så de inte kan synda längre?
V. 10: Johannes går ännu längre i stränghet och påstår att man häri kan se vem som är född av Gud och vem som är född av djävulen; om denne människa syndar. Syndar man, är man född av djävulen. Så radikal är Johannes. Då förstår ni att han inte tar lätt på synden. Då förstår ni nivån på andligheten i Nya Testamentet, hur sällsynt synden var bland de första kristna. Jag tror de upplevde att de bröt sitt förbund med Gud om de syndade en enda gång, och sökte ny frälsning i stor gråt och klagan. Så allvarlig en ande var över dem.

1. Johannes brev, kap. 3, del 5

Publicerad 2020-09-03 19:42:00 i Amorism, Commentaries to New Testament books, Evilness, Satan, the demiurg and demons, Sin,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 3, v. 11-15:

11. Ty detta är det budskap som I haven hört från begynnelsen, att vi skola älska varandra

12. och icke likna Kain, som var av den onde och slog ihjäl sin broder. Och varför slog han ihjäl honom? Därför att hans egna gärningar voro onda och hans broders gärningar rättfärdiga.
13. Förundren eder icke, mina bröder, om världen hatar eder.

14. Vi veta att vi hava övergått från döden till livet, ty vi älska bröderna. Den som icke älskar, han förbliver i döden.

15. Var och en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I veten att ingen mandråpare har evigt liv förblivande i sig.

Min kommentar:
V. 11: Jesus sammanfattade hela Lagen med kärleken, och Johannes gör likaså. Hela det kristna budskapet kan sammanfattas med att älska varann. Om du inte märker att det är en församlings väsen och kärna, att allt kretsar kring detta, gå ut ur den församlingen, ty det är en skökoförsamling. Allt måste börja och sluta med kärleken.
V.12: Johannes sammanfattar sedan hela ondskans väsen med Kains synd, avundens synd. Avund är själva rotsynden, Satan Lucifers första synd. Att inte unna en annan varelse lycka.
V. 13: Ju heligare man är, desto större hat får man över sig, p.g.a. avundens synd, som är rotsynden.
V. 14: Här är frälsningsvisshetens grund, att man har Guds kärlek boende i sig, och kan känna att man älskar, inte hatar. Ingen som hatar en enda varelse ska få lov att ha frälsningsvisshet i hjärtat, enligt Guds lag. Man måste känna att man älskar, att man vill alla väl. Då får man lov att ha frälsningsvisshet i hjärtat. Annars är man död, en robot. Någon frälsningsvisshet baserad på Guds nåd och förlåtelse allena är bara självbedrägeri och ger den ondaste och mest hatfulla människa falsk frälsningsvisshet.
V. 15: Johannes likställer hat med mord. Så allvarligt är det att hata en enda levande varelse, vore det än en loppa eller en spindel eller en mygga, eller för den delen Hitler eller Satan Lucifer. Den varelse du hatar, känner ditt hat, och får en förintelsevåg över sig av ditt hat, vare sig du gör något eller ej. Själva hatet i sig är en akt som får konsekvenser.

1. Johannes brev, kap. 3, del 6

Publicerad 2020-09-04 21:15:00 i Amorism, Commentaries to New Testament books,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 3, v. 16-18:

16. Därav att Han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna.

17. Men om någon har denna världens goda och tillsluter sitt hjärta för sin broder, när han ser honom lida nöd, huru kan då Guds kärlek förbliva i honom?

18. Kära barn, låtom oss älska icke med ord eller med tungan, utan i gärning och i sanning.

Min kommentar:

V.16: För Johannes består själva kärleken i det att man ger sitt liv för varann, han vet inte om någon annan kärlek, något annat är inte kärlek. Hans stränghet blir bara strängare och strängare. Och om vi inte ger vårt liv för varann, älskar vi varann inte, verkar han mena. Ty Kristi kärlek var att ge sitt liv för oss. Vi är pliktiga att offra våra liv för varann, det är ett stående krav över vårt liv som vi inte kan komma ifrån. Beräkna därför omkostnaderna väl om du vill följa Kristus, det är inte en lätt väg.
V.17: Eftersom kärleken består i att man ger sina liv för varann, kan inte kärleken vara i en människa som inte ger sin nästa det den behöver. Johannes verkar mena att det är det minsta man kan göra för sin nästa, att ge honom det han behöver. Om man inte ens gör det, hur kan då Guds kärlek bo i en överhuvudtaget?
V.18: Ord har vi tillräckligt av på internet, i dag saknas det verklighet. Som på Johannes tid, så ock i vår tid, ja ännu mer aktuella är hans ord idag än de var på hans tid.

1. Johannes brev, kap. 3, del 7

Publicerad 2020-10-25 21:41:00 i Commentaries to New Testament books, Evilness, Sin,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)
Kapitel 3, v. 19-22:

19. Därav skola vi veta att vi äro av sanningen; och så kunna vi inför honom övertyga vårt hjärta därom,

20. att om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt.

21. Mina älskade, om vårt hjärta icke fördömer oss, så hava vi frimodighet inför Gud,

22. och vadhelst vi bedja om, det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra vad som är välbehagligt för honom.

Min kommentar: V. 19 hör egentligen ihop med vers 18, "Kära barn, låtom oss älska icke med ord eller med tungan, utan i gärning och i sanning." V. 20 skall börja med stor bokstav, och börja med "Om..." Dvs. om vi älskar icke med ord eller med tungan, utan i gärning och i sanning, då är vi av sanningen, och vi kan övertyga vårt hjärta därom inför Fadern. Men om vi inte kan det, då måste vi minnas att vi inte är våra egna högsta domare, utan att Gud är vår domare. Vi kanske har felaktiga uppfattningar om vad som är rätt och fel, eller felaktig uppfattning om syndens och ondskans väsen, ty i yttersta bemärkelse finns inte ondskan, som mystikern Fritz Olofsson (1929-2008) skulle säga. Ondskan finns bara i fenomenvärlden, inte i den absoluta världen, det är därför Gud kan förlåta oss. Det finns ingen ren ondska. Börjar man syna en människas ondska i sömmarna, kommer man alltid till slut till en punkt där den upplöses i okunskap och tro på att man gjorde det rätta när man gjorde fel. Att man inte syndade medvetet. Och det är också Jesu mening när han ber för sina bödlar på korset och säger "Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra." Det är lätt att förlåta när torterarna trodde de gjorde det rätta när de torterade dig, det var ingen medveten ondska, ondska för att göra ont. På det sättet finns det ingen absolut ondska, ingen ren ondska. Alltid är det tankar om hämndens berättigande som ligger bakom ondskan, att vi har rätt att hämna oss och straffa den som vi tycker har gjort fel. Men det är inte absolut ondska, det är inte ren ondska, att plåga bara för att plåga, för att göra illa. Utan det är alltid

nåt slags rättstänkande i botten där.

V. 21: Det bästa är att vi låter Gud döma oss, och då får vi alltid förlåtelse, och vårt hjärta fördömer oss inte längre.

V. 22: Och det vi ber om i frimodighet, i tro, det får vi av Gud. Och frimodighet och tro får vi när vi håller Guds bud och gör det som är välbehagligt för honom. Vi måste vara trogna för att kunna tro. Jo, tron är en gåva, men det är trogenheten också. Trogenheten börjar med omvändelsen, som är den första akten av trogenhet mot Gud, och därför trons begynnelse. Det är ingen händelse att tro och trogenhet kommer från samma ord.

1. Johannes brev, kap. 3, del 8

Publicerad 2020-10-28 19:44:00 i Amorism, Commentaries to New Testament books,

(fortsättning följer i morgon, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 3, v. 23-24:

23. Och detta är hans bud, att vi skola tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn och älska varandra, enligt det bud han har givit oss.

24. Och den som håller hans bud, han förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom. Och att han förbliver i oss, det veta vi av Anden, som han har givit oss.

Min kommentar: V. 23: Det är en befallning från den högste Guden att vi ska tro på Jesus. Det är den ena av hans två viktigaste befallningar. Den andra befallningen är att vi ska älska varann, och det är ett gammalt bud som fanns redan i Moselagen.
V. 24: Tror vi på Jesus och älskar varann, då förblir i i Gud och Gud förblir i oss. Vad betyder det att förbli i Gud? Det är ungefär synonymt med att "vandra i Anden" istället för att "vandra i köttet", eller att "bevara sin frälsning". Vi bevarar inte vår frälsning om vi inte håller Guds bud. Vi kan inte hålla alla Guds bud utan undantag hela tiden, men det finns en gräns där då vi slipprar ut ut Gud, mister vår frälsning. I den meningen är inte frälsningen gratis, vi måste hålla Guds bud för att bevara vår frälsning. Om vi håller Guds två viktigaste bud, att vi ska tro på Jesus och älska varann, då förblir i i Gud. Det är en trygghet att veta detta, och det är enkelt. Låt bara inte något hat eller något agg mot någon människa inta ditt hjärta, du kan mista din frälsning på kuppen, om du fylls av hat mot en enda varelse. Låt Gud sköta hämnden, du skall inte hämna dig. Och hur vet vi att vi förblir i Gud? Vi kan känna igen det på att kärlekens Ande fyller vårt bröst, kärlekens Ande, som är Guds Ande, och som han gav oss i frälsningens stund. Kärlekens ande, inte hatets ande, skall fylla vårt bröst, då förblir vi i Gud. Det är enkelt.

1. Johannes brev, kap. 4, del 1

Publicerad 2020-11-25 17:42:00 i Antichrist, Commentaries to New Testament books, God's incarnation, Jesus, Saints,

(fortsättning följer, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 4, v. 1-3:

1. Mina älskade, tron icke var och en ande, utan pröven andarna, huruvida de äro av Gud; ty många falska profeter hava gått ut i världen.

2. Därpå skolen I känna igen Guds Ande: var och en ande som bekänner att Jesus är Kristus, kommen i köttet, han är av Gud;

3. men var och en ande som icke så bekänner Jesus, han är icke av Gud. Den anden är Antikrists ande, om vilken I haven hört att den skulle komma, och som redan nu är i världen.

Min kommentar: V.1: Vi får icke vara urskiljningslösa och blåögda i vår tro, vi bör skärpa våra sinnen och vässa dem genom att bada dagligen i bön och heliga skrifter, så att vi får andliga falkögon, till att upptäcka bedrag. Enligt Bibeln skall det aldrig vara så mycket bedrag som i de yttersta tiderna, och vi lever i de yttersta tiderna, därför är aposteln Johannes uppmaning mer aktuell än någonsin. Särskilt i internets tidevarv vadar vi i andligt avfall och bedrag och sken utan innehåll. Om vi inte är alerta kommer vi att vika av från fädernas allvarliga, levande tro, och istället få ett skenevangelium, gudaktighetens sken utan att äga dens kraft. Jag upplever att de flesta församlingar idag har hamnat i detta. Därför är Gud extra överraskad och glad om han finner dig vakande, och lönen för det blir desto större ju fler det är som sover.
V. 2: Inkarnationen, att Gud blev människa, och att Jesus är Messias, är enligt Johannes den sanna trons kärna, och den som förnekar det är inte en sann kristen. Andra religioner har andra kriterier på vad som är en sann troende. Men jag tror inte Johannes menade en teoretisk tro på dessa ting, inte gudaktighetens sken, utan jag tror att han menade en tro som tar sig uttryck i praktisk helighet och sanning. Vad är att i praktiken tro på att Jesus är Kristus, kommen i köttet? Det är att låta Jesus vara ens kung, ty ordet "messias" betyder kung. I praktiken. Och vad är att i praktiken tro att Jesus är Kristus kommen i köttet? Det är att låta Kristus komma i ens eget kött, att själv inkarnera gudomligheten, att bli ett helgon enligt Nathan Söderbloms definition av helgon: "Helgon är den, som i sitt väsen, i kärlekens gärning, i gåvornas helgande åt Gud och bröderna, i bönens och gudsdyrkans innerlighet och glöd visar att Gud lever, och som således hjälper andra att tro på den Heliges majestät. Helig är den som hör Gud till och sålunda i sin erfarenhet och i sitt leverne uppenbarar något av Guds makt."
(Nathan Södersbloms tal vid invigningen av Svenska Margaretakyrkan den 20 december 1925.)
Apostlarna uppmanar oss till att bli inget mindre än helgon. För apostlarna var det att vara helgon så normalt att de kallade medlemmarna i sina församlingar för "de heliga i den och den staden", alltså för helgon, ty "helig" är en synonym till "helgon". Ribban är betydligt lägre idag för vem som kan räkna sig som kristen. På apostlarnas tid betydde ordet kristen "en mini-messias", det är den gammalgrekiska betydelsen av ordet.
V. 3: Johannes är så sträng att han kallar dem som inte i sitt liv bekänner Jesus, i praktiken tror på Jesus, för att vara av Antikrists ande, lite i samma stil som han kan säga att de som syndar är av djävulen. Med andra ord, om man inte är ett helgon, är man av Antikrists ande. Så sträng är Johannes. Redan på Johannes tid var denna anden verksam, Antikrists ande, som vi ser idag i sin fullaste blomning, med hela teknologiseringen och mekaniseringen av tillvaron.

1. Johannes brev, kap. 4, del 2

Publicerad 2020-11-29 15:56:00 i Antichrist, Commentaries to New Testament books, God, Heaven, Paradise, Satan, the demiurg and demons, Soul sleep and Hades,

(fortsättning följer, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 4, v. 4-6:

4. I, kära barn, I ären av Gud och haven övervunnit dessa; ty han som är i eder är större än den som är i världen.

5. De äro av världen; därför tala de vad som är av världen, och världen lyssnar till dem.

6. Vi åter äro av Gud. Den som känner Gud, han lyssnar till oss; den som icke är av Gud, han lyssnar icke till oss. Härpå känna vi igen sanningens Ande och villfarelsens ande.

Min kommentar: V.4: De troende har övervunnit Antikrists ande eftersom de är av Gud, de har sitt upphov i Gud, är födda av Gud. Och inte bara av denna orsak, utan även p.g.a. att Gud är större än Antikrist och djävulen, den som är i världen, dvs. civilisationen. Detta är en viktig punkt, att Gud är större än djävulen. Djävulen är inte Guds motpol, som en lika stark motspelare till Gud i det kosmiska dramat, nej tillvaron är inte dualistisk på det sättet, djävulen är en loppa i Guds ögon, och han kan när som helst göra slut på honom, men väljer att inte göra det. Inte än. Varför är hans eget mysterium. Djävulen är en skapad varelse, och Gud är oskapad, de tillhör helt olika kategorier. Djävulen är begränsad, Gud är oändlig, djävulen har begränsad makt, Gud är allsmäktig, osv. En gång skall Gud stänga inne djävulen i stoftet, i mikrolivet, och där skall han frälsas genom senilitet och glömmas bort i all evighet.
V.5: "Världen" här kommer från det grekiska ordet "kosmos" och innebär här i den första delen av versen den stora massan av ogudaktiga människor. I förra versen innebar ordet "civilisationen". Det innebär det också i mitten av vårt vers här; "därför tala de vad som är av världen", dvs. civilisationen. De som är av Antikrists ande, har sin hemvist och sina rötter bland de ogudaktiga, och talar därför bara om "civiliserade" ting, ting som civilisationen, inte Guds rike, handlar om.
V.6. "Vi åter äro av Naturen, Naturens rike, Guds rike. Den som känner Naturen, han lyssnar till oss, den som icke är av Naturen, han lyssnar icke till oss." Det som gör att jag kan sätta likhetstecken mellan Gud och Naturen, är att Naturen med stort N först och främst är den osynliga naturen, som är mest himlen, paradiset (ett litet område i Hades är helvetet, men det är så ofattbart litet i jämförelse med den osynliga naturen i stort att det knappast märks. Det är heller inte en del av naturen, utan är en civilisation).

1. Johannes brev, kap. 4, del 3

Publicerad 2020-12-02 15:40:00 i Amorism, Comfort, Commentaries to New Testament books, Eschatology, God's incarnation, God's providence, History of religion, The second coming (the return of Jesus),

(fortsättning följer, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 4, v. 7-10:

7. Mina älskade, låtom oss älska varandra; ty kärleken är av Gud, och var och en som älskar, han är född av Gud och känner Gud.

8. Den som icke älskar, han har icke lärt känna Gud, ty Gud är kärleken.

9. Därigenom har Guds kärlek blivit uppenbarad bland oss, att Gud har sänt sin enfödde Son i världen, för att vi skola leva genom honom.

10. Icke däri består kärleken, att vi hava älskat Gud, utan däri, att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.

Min kommentar: Här har vi kommit till ett helt centralt ställe i Bibeln. V. 7: Kärleken är det mått man bör mäta med i andliga sammanhang, om något är från Gud. Om du kommer in i en församling, och du märker kärlekens ande där, då är det en Guds församling, om icke, är det en Satans synagoga.
V. 8: Gud är kärleken, kan det sägas enklare. I den utsagan ryms allt, och fast vi har hört den tusen gånger, och den har blivit en utsliten fras för oss, ytlig och intetsägande, är den icke-destomindre en av de djupaste utsagorna i Bibeln och världslitteraturen. Och om vi håller oss till den, står vi på säker grund. Vår kristendom ska vara en kärlekens religion, inte en aggressivitetens, hatets, krigets och dispyternas religion. All religion som är kärlek, tillhör Gud, ty Gud är kärleken, och är inte etiketternas, utan väsendets Gud. Afrikanska naturreligioner kan vara upphöjda långt över västerlänningars kristendom, trots all vidskepelse, bara för att de kanske har mer kärlek än västerlänningarnas kristendom. Som sagt, andlighet ska mätas på hur mycket kärlek den har.
V. 9: Guds kärlek har många uppenbarelseformer, men den starkaste finns i Guds inkarnation i Jesus Kristus. Gud sände sin Son för att vi skulle leva genom honom, leva av honom. Jesus Kristus skulle vara vår mat och vårt ljus och vårt syre, Gud såg att vi behövde detta för att klara oss, och satte igång med sin frälsaregärning. En lika stor gärning, eller större, som inkarnationen, blir Jesu andra ankomst, som vi skall leva av i tusenårsriket. Gud kommer att ge oss den just då när vi behöver det.
V. 10: Den kärlek som vi har i vårt bröst, kommer inte från oss själva, utan från det faktum att vi är älskade, av Gud, av Jesus, av varandra. Men mest av Gud. Och centrum i den kärlek Gud har älskat oss med, är försoningen i Kristus Jesus. Det är det största Gud har gjort för oss. Det kommer något ännu större i framtiden, Jesu återkomst, som skall sätta punkt för allt lidande, överallt. Jag har sagt att Jesu återkomst är världshistoriens största händelse, och jag håller fast vid det. Vi är inte bara frälsta av försoningen, vi är också frälsta i hoppet om Jesu återkomst.

1. Johannes brev, kap. 4, del 4

Publicerad 2020-12-09 15:47:00 i Amorism, Commentaries to New Testament books, God, Microlife philosophy, Resurrection, Spirit and matter, The death and resurrection of Jesus,

(fortsättning följer, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 4, v. 11-13:

11. Mina älskade, om Gud så har älskat oss, då äro ock vi pliktiga
    att älska varandra.

12. Ingen har någonsin sett Gud. Om vi älska varandra, så förbliver
    Gud i oss, och hans kärlek är fullkomnad i oss.

13. Därav att han har givit oss av sin Ande veta vi att vi förbliva
    i honom, och att han förbliver i oss.

Min kommentar: V.11: Det är liksom som om Johannes vill säga att Gud är vår förebild i kärleken, att vi är pliktiga att ta efter honom, att följa i hans fotspår. Lite som Jesus sade: "Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig." Det är logiskt. Vi är skapade till Guds avbilder, till att vara en återspegling av Guds väsen.
V.12: Nu går Johannes ut på djupt vatten. Ingen har någonsin sett Gud. Det är starkt sagt. Och det är judiskt, mycket judiskt. Inte ens Mose såg, enligt judendomen, Guds ansikte, bara Gud på ryggen. Jag tror på detta. Ingen har någonsin sett Gud, sådan han är som Fadern, han är osynlig, men vi har sett honom som Sonen, vi har sett Jesus Kristus, Fadern inkarnerad. På det sättet har vi sett Gud, men bara på ryggen, likt Mose. Att se den osynlige Guden, Fadern själv i sin nakenhet, vore att se Gud i ansiktet.
På samma sätt som ingen har sett Gud, har ingen sett verklighetens uppståndelsevärld, den egentliga himlen, ovanför Hades' himmel, där man är vaken och inte sover. Vi har dock sett denna värld på ryggen, när Jesus visade sig som uppstånden för sina lärjungar. Men ingen människa har gått in i denna värld helt och hållet, den har bara stuckit sitt huvud in i vår värld lite grann. Jag kan dock tänka mig att atomer och bakterier besöker helt och hållet denna värld redan under sitt jordeliv, så heliga är de. Så det är bara människor som inte har sett Gud och verklighetens uppståndelsevärld.
V.13: Vad är att ha fått Guds Ande? Det är att ha fått Andens dop, och det igen är att ha blivit doppad ner i Guds väsen, och kommit upp förnyad, med Guds väsen i sitt bröst. Ett simpelt lyckorus är inget Andedop, det är att ha missförstått Andedopet totalt. Blott om lyckoruset förvandlar dig för resten av ditt liv, har du fått Andens dop. Detta dop är något holistiskt, som berör hela människan, och Ande kan betyda väsen eller medvetande på hebreiska och grekiska, och är något mycket mer än ett simpelt lyckorus á la pingströrelsen. Att få Andens dop är att få hela Gud i sig, inte bara hans extatiska effekter. Och mycket kunde sägas om vad Guds väsen är för något, men låt mig kort nämna något om vad det är: Det är skogens ande och fågelungars ande.

1. Johannes brev, kap. 4, del 5

Publicerad 2020-12-15 12:46:00 i Amorism, Commentaries to New Testament books, Jesus, Salvation,

(fortsättning följer, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 4, v. 14-16:

14. Och vi hava själva sett, och vi vittna om att Fadern har sänt

sin Son till att vara världens Frälsare.

15. Den som bekänner att Jesus är Guds Son, i honom förbliver Gud, och han själv förbliver i Gud.

16. Och vi hava lärt känna den kärlek som Gud har i oss, och vi hava kommit till tro på den. Gud är kärleken, och den som förbliver i kärleken, han förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom.

Min kommentar: V.14: Den här versen påminner om första versen i Johannes brev:

"Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna händer togo på, det förkunna vi: om livets Ord tala vi."

Det är inga sagor och myter aposteln Johannes förkunnar, menar han. Han har själv sett att Jesus är sänd av Fadern till att vara världens frälsare. Det är självupplevt, han är ett vittne. Jag tror det är sant. De som var med Jesus kunde vittna på samma sätt, allesamman. I honom hade de sett Messias, Guds enfödde Son. Så mirakulösa ting hade han gjort, så god var han. Att vi har samtida vittnen för sanningen i evangeliet, är en tröst för oss troende när ateister säger att vi tror på myter.
V.15: Den här versen påminner om vad aposteln Paulus säger i Rom. 10: 9-13:

"Ty om du med din mun bekänner att Jesus är herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst."

Att bli frälst är det samma som att stiga in i Gud, att medvetet bli en del av Gud, att vi är i Gud och Gud är i oss.
V. 16: Det är Gud som älskar i oss, "den kärlek som Gud har i oss", säger Johannes. Vi äger inte den kärlek vi har, vi kontrollerar den inte. Det är Kristus som lever i oss. Vissa översättningar har "som Gud har till oss", men jag har undersökt saken och 1917 års svenska översättning översätter rätt. Denna översättning är mer mystik.
Att förbli i sin frälsning är en enkel sak. Fortsätt älska, och du förblir frälst, vadhelst som händer. Det är väsendet som är huvudsaken, inte vad man kallar sig eller kallar det man har. Dvs. väsende framför etikett. En ateist kan vara frälst om hon älskar, enligt denna märkliga lära hos Johannes.

1. Johannes brev, kap. 4, del 6

Publicerad 2020-12-28 21:04:00 i Amorism, Commentaries to New Testament books, Faith and trust,

(fortsättning följer, om Gud vill)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 4, v. 17-19:

17. Därigenom är kärleken fullkomnad hos oss, att vi hava frimodighet i fråga om domens dag; ty sådan Han är, sådana äro ock vi i denna världen.

18. Räddhåga finnes icke i kärleken, utan fullkomlig kärlek driver ut räddhågan, ty i räddhågan ligger tanke på straff, och den som rädes är icke fullkomnad i kärleken.

19. Vi älska, därför att han först har älskat oss.

Min kommentar: V. 17-18: Johannes tycks mena att det är bara när man gjort synd, som man har orsak att vara rädd, har man älskat, har man frimodighet och tillit, ty man

har inget att dölja, man kan se fram till lön, inte straff. Blir man inte rädd då för jordiska olyckor, trots att man inte har syndat?, kan du fråga. Nej, enligt aposteln Johannes är inte den som är fullkomlig i kärleken rädd för något, ty han har fullkomlig tillit till Gud. Det är martyrernas och profeternas orädda hållning som Johannes förkunnar här, som varken fruktar tortyr eller helvete, utan i fullkomlig tillit till Gud gör det de tror är rätt. Det är Martin Luthers tro, det är William Tyndales och reformatorernas tro. Inga världsliga myndigheter, ej heller djävulen och hans här, kunde skrämma dem. De fruktade Gud, men de var inte rädda för Gud, de var rädda för att synda mot Herren Gud, och det är den enda rädsla som är berättigad i hela universum, och det är kärlekens rädsla, som driver ut all egentlig rädsla, ty rädsla för att göra Herren emot är ingen egentlig rädsla, så att man kunde jämföra den med rädsla för straff och olyckor och djävul och helvete. Det är den fullkomliga tillitens paradoxala rädsla.
Johannes talar om den fullkomliga kärleken på ett fullt naturligt sätt, som det naturligaste i världen, som om den vore den kristnes normala tillstånd, att ha fullkomlig kärlek och vara helt fri från rädsla. Tänk vilken standard Johannes höll på sin tid för de kristne, samma radikala anda genomgår allt han skriver.
V. 19: Det här är helt centralt. Gud är upphovsmannen till den kärlek till Gud och nästan vi känner i vårt bröst, ty det var Gud som startade kärleksprocessen, inte vi, det var Gud som älskade oss först, inte vi honom. Det var Gud som friade till oss, inte tvärtom, Gud kallade oss en dag, och vi tog emot hans kallelse. Därför kallas Jesus för trons upphovsman och fullkomnare i Bibeln (Heb. 12:2), och tron kommer som vi vet från kärleken, och därför är Jesus också kärlekens upphovsman och fullkomnare, och när han har fullkomnat kärleken i oss, är vi inte mera rädd för något i hela universum. Det är himlen, att ha fullkomlig kärlek och tillit. Fullkomlig kärlek föder fullkomlig tillit. Detta kan vi nå redan på jorden.
"Jesus, o min Jesus,
jeg vil takke deg for alt,
Jesus, o min Jesus,
for du har meg kalt."
(Josef Larsen, min bror)

1. Johannes brev, kap. 4, del 7

Publicerad 2021-01-09 14:13:00 i Amorism, Commentaries to New Testament books, Ecotheology, Nature mysticism, Nature romanticism, The animals,

(fortsättning följer, om Gud vill och jag orkar och lever)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 4, v. 20-21:

20. Om någon säger sig älska Gud och hatar sin broder, så är han en lögnare. Ty den som icke älskar sin broder, som han har sett, han kan icke älska Gud, som han icke har sett.

21. Och det budet hava vi från honom, att den som älskar Gud, han skall ock älska sin broder.

Min kommentar: Här påminns vi om det tudelade budet, det viktigaste budet, som Jesus kom med:
"Mästare, vilket är det viktigaste budet i Moses lag?" Jesus svarade: " 'Du ska älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ och av hela ditt förstånd.' Detta är det första budet,

och också det viktigaste. Det näst viktigaste liknar det första: 'Du ska älska din medmänniska som dig själv.' De här två buden sammanfattar allt som Gud har sagt genom Moses lag och profeterna." (Matteus 22:36-40)
De två delarna i detta bud är sammanlänkade så att det ena inte går utan det andra. Så menar ock Johannes i våra vers. Vi kan testa människors kärlek till Gud genom att testa deras kärlek till sina medvarelser. Man kan inte leva som eremit i världen i den meningen att man kan älska Gud i ensamhet, isolerad från allt, och neka sin utsvultna medbroder hälften av sin brödbit. Detta har varit ett stort fel i munkväsendet och eremitväsendet genom historien. Den kristna kärleken gör oss aktiva, den gör att vi tar del av omgivningens liv för att lindra lidande, men dock så att vi finns i världen, men inte är av världen (Joh. 17:14-15). Man kan lätt tolka detta till försvar för världslighet, men kärleken gör oss inte världsliga, den skiljer oss från världen, med dess kärlekslöshet mot människor och djur och natur.
Vem är det vi skall älska, vem är det som är vår broder, vår nästa? Varje människa, varje djur, varje insekt, varje växt, varje bakterie, varje atom. Alla väsen. Så radikalt är evangeliet. När vi testar människornas kärlek till djuren och växterna ser vi att det står dåligt till med deras kärlek till Gud, ty de flesta är inte villiga att göra särskilt stora uppoffringar för djuren och växterna i en ekologisk livsstil. Minns att den ekologiska kärleken också är en del av kärleken till vår broder. Idag finns det ingen ursäkt för att inte leva ekologiskt eller ha en ekologisk medvetenhet, informationsflödet är tillräckligt. Men vi vill inte vakna ur vår slummer, vill inte älska naturen på riktigt, med en uppoffrande kärlek, en kärlek som Jesus själv hade. Och då är vår påstådda kärlek till Gud bara hyckleri.
Återigen slås jag av hur radikal och sanningsenlig Johannes är.

1. Johannes brev, kap. 5, del 1

Publicerad 2021-01-13 07:56:00 i Amorism, Commentaries to New Testament books, Faith and trust, The Bible, The Old Testament,

(fortsättning följer, om Gud vill och jag orkar och lever)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 5, v. 1-3:

1. Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är född av Gud;
   och var och en som älskar honom som födde, han älskar ock den
   som är född av honom.
2. Därför, när vi älska Gud och hålla hans bud, då veta vi att vi
   älska Guds barn.
3. Ty däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud; och
   hans bud äro icke tunga.

Min kommentar: V.1: Här återigen: när Johannes talar om tro, använder han ordet "pistis", som också kan betyda trohet, så han menar aldrig bara ett simpelt försanthållande (tänk på Jakobs ord att "Du tror att Gud är en. Däri gör du rätt; också de onda andarna tro det och bäva.", Jak. 2:19), utan menar en holistisk tro, som också innefattar gärning. Sann tro kan aldrig vara utan gärning, säger Jakob. I och för sig är tron den största och viktigaste gärningen, så även om du verkligen tror Gud utan någon mer gärning, är det en gärning i sig. Det krävs mycket för att tro. Det är ingen billig sak, som det kan låta. Vem tror på allvar att Gud kan göra mirakel, att han kan höra bön?

Det ses i vår livsstil, om vi räknar med Gud.
V.2: Om vi tvivlar på vår kärlek till våra medmänniskor, kan vi få Andens vittnesbörd med vår ande att vi älskar, om vi vet med oss själva att vi älskar Gud. Den som tror, han älskar. Tror du på Gud, älskar du Gud, Då har du med din vilja omfattat Gud. Tron föds ur viljan, tron börjar med att vilja tro, och viljan är också kärlekens centrum, varifrån kärleken utgår. Man vill tro, eftersom man älskar den som man ska tro på. Och när man älskar och tror, då håller man dens bud som man tror på och älskar, enligt Johannes. Något annat är inte möjligt. Så också av det kan vi kolla om vi älskar våra medmänniskor, om vi hålla Guds bud. Johannes menar med Guds bud inte den mosaiska lagen, utan den levande Gudens bud, direkt till oss, delvis förmedlade i Bibeln. Känner du Guds bud i ditt hjärta? Känner du befallningar från Herren Gud om vad du ska göra? Om du älskar dem, då vet du att du älskar din medmänniska.
V.3: Om Guds bud är tunga, då kanske vi har fel Gud. Den levande Gudens bud är inte tunga, säger Johannes. Därför går de att älska. Varför är de inte tunga? Därför att Gud, den sanne Guden, vill vårt bästa, vill vårt väl, och hans bud utgår från vad han vill med oss. Och han har också ordnat det så vist att allt samverkar till vårt bästa, och detta utgår också från hans bud. Hans bud utgår till hela universum, varje mikrob hör hans bud, och allt är samstämt så att det skall verka till ditt bästa. Den dag du förstår det, den dagen förälskar du dig i Guds bud, både de levande och aktuella buden i Bibeln och de du känner i ditt hjärta. Lyssna in Guds bud till dig, och du lär dig älska dem. I Gamla Testamentet är Guds bud i en bräcklig form, en skugga av Guds bud i Nya Testamentet, som är de fullkomliga buden. Gå därför primärt till buden i Nya Testamentet, och lär dig läsa Gamla Testamen-
tet utifrån det nya, inte tvärtom. Då lär du dig älska Guds bud. Gamla Testamentets bud är svåra att älska. Vi kan älska dem indirekt, som förebud om Nya Testamentets bud.

1. Johannes brev, kap. 5, del 2

Publicerad 2021-01-20 21:26:00 i Commentaries to New Testament books, Critique of civilization, Ecotheology, Faith and trust, Jesus, Nature mysticism, Nature romanticism, The animals, The essence of civilization,

(fortsättning följer, om Gud vill och jag orkar och lever)

(jag har valt att använda mig av den bästa svenska bibelöversättningen, den från 1917)

Kapitel 5, v. 4-5:

4. Ty allt som är fött av Gud, det övervinner världen; och detta är den seger som har övervunnit världen: vår tro.

5. Vilken annan kan övervinna världen, än den som tror att Jesus är Guds Son?

Min kommentar: V. 4: Vad menar aposteln Johannes med att övervinna världen? I sitt brev använder han uttrycket "världen" genomgående för att beteckna den nuvarande världs-ordningen, grundordet på grekiska är "kosmos" och kan betyda ungefär "ordningen". Det är således det onda världssystemet, civilisationen, han syftar på med ordet i sitt brev. Det är också helt logiskt att anta det när vi skall tolka vad det betyder att övervinna världen. Det är inte den stora världen, kosmos eller jorden vi ska övervinna, utan civilisationen. Så vad innebär det att övervinna civilisationen? Det kan knappast betyda att leva helt utanför civilisationen, ty då skulle ingen av oss vara födda av Gud. Kan det betyda att vårt hjärta inte hänger vid civilisationen? Att vi inte har civilisationens Ande, utan Naturens Ande, Guds

Ande istället? Jag tror det. Vi har då en annan Ande än vanliga människor som inte tror på Gud. Vi har samma Ande som bor i fåglarna och hundarna och änderna. Samma oskuldsfulla, rena Ande, som bor i paradiset, där fåglarna lever. Ska vi gå ut ur civilisationen, måste vi göra självmord, så det kan inte betyda det, men vad kännetecknar en sådan människa som inte har civilisationens Ande, utan Guds och Naturens Ande? Den människan lever inte för materialistiska värden, utan för Himmelriket. Och det syns i hans livsstil. Det blir en enkel livsstil, där man bara har det mest nödvändiga för att klara sig i den här världen. Då övervinner man civilisationen. Och enligt Johannes är det tron som övervinner civilisationen. Vi måste ha tro på Gud för att inte rivas med i materialismen, vi måste ha våra andliga ögon öppnade, så vi ser Guds rike, så vårt inre är riktat mot Guds rike. Alla som är födda av Gud har detta kännetecken, enligt Johannes, och det är en radikal förkunnelse.
V. 5: Om vi tror att Jesus är Guds Son, alltså Gud själv, då övervinner vi världen, enligt Johannes. Tänk vad radikalt. Tänk vad Johannes då lägger i ordet tro. Inget blott försanthållande då. Nej, så otroligt mycket mer. Säkert har ordet tro i Johannes öron en klang av hängivelse, överlåtelse, trohet. Det grekiska ordet för tro, "pistis", kan ju betyda både tro och trohet. Finns det verkligen en sådan kraft i att verkligen tro hängivet att Jesus är Gud? Ja. Det är skillnaden mellan liv och död. Det är evangeliets kärna. Att Gud blev människa och kom för att frälsa oss. Är han vår Gud på allvar, då är han vår Herre också, och då leder han oss ut ur civilisationens Ande, ty vi lyder hans befallningar. Rannsaka dig själv om din tro är av detta slag, och inte blott och bart ett försanthållande. Är Jesus din Herre och Gud i praktiken? Har du fått en annan Ande än civilisationens, världens Ande?

1. Johannes brev, kap. 5, del 3

Publicerad 2021-01-31 16:38:00 i Commentaries to New Testament books, Faith and trust, Gnosticism and theosophy, God's incarnation, Jesus, The death and resurrection of Jesus,

(fortsättning följer, om Gud vill och jag orkar och lever)

(jag har skrivit här förr att 1917 års bibelöversättning är den bästa svenska, men Helge Åkesons översättning är faktiskt mycket bättre)

Kapitel 5, v. 6-9:

6. Han är den som kom genom vatten och blod, Jesus Kristus, icke med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet. Och Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen.

7. Ty tre äro de som vittna:

8. Anden, vattnet och blodet; och de tre vittna ett och detsamma.

9. Om vi taga människors vittnesbörd för gott, så må väl Guds vittnesbörd vara förmer. Detta är ju Guds vittnesbörd, att han har vittnat om sin Son.

Min kommentar: Det här är en av de mest gåtfulla passagerna i Nya Testamentet. Vad menas med vattnet och blodet? Många förklaringar har lagts fram, bl.a. att det skulle syfta på det vatten och blod som kom ut ur Jesu sida när han genomstangs av soldatens spjut på korset. Jag tror inte det, det verkar för långsökt. Johannes kan ha haft det i åtanke, men jag tror inte det är huvudmeningen. Istället tror jag det syftar på Jesu dop och Jesu död, begynnelsen och slutet på Jesu verksamhet på jorden. Och varför Johannes skriver "icke med vattnet allenast, utan med vattnet

och blodet", beror på att han skrev mot kristna gnostiker som menade att det gudomliga Ordet förenade sig med Jesus i hans dop, men lämnade honom i Getsemane trädgård. Mot detta skrev alltså Johannes att Kristus också kom genom blodet, genom sin död, dvs. det skedde ingen sådan separation av det gudomliga Ordet från Jesus i Getsemane.
Anden som vittnar kan vara den Ande som i form av en duva sänkte sig över Kristus vid hans dop och vittnade "Du är min älskade Son; i dig har jag funnit behag" (Luk.3:22), men det kan också vara Anden som utgöts på pingstdagen och fick apostlarna att vittna om Kristus. Så då blir det att det är Jesu dop, Jesu korsfästelse och pingstdagen som huvudsakligen vittnar om att Jesus är Guds Son. Och det är alla historiska händelser bevittnade av ögonvittnen, som exegeten Richard Bauckham gillar att tala om. Hur mycket mer bör vi då icke tro Guds vittnesbörd, då vi lätt sätter tilltro till människors vittnesbörd? Johannes går här i sitt brev samma ärende som i sitt evangelium, där han i slutet säger: "Många andra tecken som inte är nerskrivna i denna bok gjorde Jesus inför sina lärjungar. Men dessa har blivit nerskrivna för att ni ska tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att ni genom tron ska ha liv i hans namn." Joh 20:30-31

1. Johannes brev, kap. 5, del 4

Publicerad 2021-02-15 21:08:00 i Commentaries to New Testament books, Faith and trust, God's providence, Jesus, Nature mysticism, Nature romanticism, Salvation, The millennial kingdom, The second coming (the return of Jesus), Universalism, the doctrine about the final salvation of all,

(fortsättning följer, om Gud vill och jag orkar och lever)

(jag har skrivit här förr att 1917 års bibelöversättning, som jag använder här, är den bästa svenska, men Helge Åkesons översättning är faktiskt mycket bättre)

Kapitel 5, v. 10-12:

10. Den som tror på Guds Son, han har vittnesbördet inom sig själv;
den som icke tror Gud, han har gjort honom till en ljugare,
eftersom han icke har trott på Guds vittnesbörd om sin Son.

11. Och detta är vittnesbördet: att Gud har givit oss evigt liv; och
det livet är i hans Son.

12. Den som har Sonen, han har livet; den som icke har Guds Son, han
har icke livet.

Min kommentar: V. 10: Detta vers får mig att tänka på Paulus' ord i Rom. 8:16 om att Anden vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Tror man på Jesus, bör man få frälsningsvisshet, som är en gåva från himlen att be om om man inte har den. Ja, att ha vittnesbördet inom sig själv, är att ha frälsningsvisshet, visshet om att man kommer till himlen när man dör, eller är frälst just nu och kommer till himlen om man dör just nu. Det finns många grader av frälsningsvisshet, vissa menar att de inte är frälsta innan alla är frälsta, så menar jag. För dem innebär frälsningsvisshet vissheten om allas slutliga frälsning. Jag kan vittna om mig själv att jag har en sådan visshet om allas slutliga frälsning, och den frälsningsvissheten som man får av det, är en mer grundmurad frälsningsvisshet, ty man räknar som så att blir alla frälsta till slut, blir jag också frälst till slut, även om jag inte vore frälst nu, och det är en god grund att stå på för känslan av trygghet och tilliten till Guds försyn.
V. 11: Evigt liv skall egentligen vara "eoniskt liv", eller "tidsålderligt liv", ty ordet som översätts med evigt är "aionios", och betyder tidsålderlig. Vad är det då för ett liv som Gud har

givit oss, vad är detta tidsålderliga liv, vilken tidsålder menas? Jag tror det är den messianska tidsåldern som menas, eller med andra ord tusenårsriket, Guds rike på jorden som skall komma efter Jesu återkomst, och vars första fas, första tidsålder av dom skall vara i tusen år. Det riket har flyttat in i den frälstes bröst, så han upplever det redan nu. Tusenårsriket är i Jesus Kristus, där han är är tusenårsriket. Så när Jesus flyttar in i den frälstes bröst, flyttar själva tusenårsriket in, tusenårsriket där lejonet skall gå fridfullt bredvid lammet och en liten gosse vallar dem, enligt orden i Jesaja 11:6. Människorna skall vara djurens och naturens vänner i tusenårsriket, och när tusenårsriket flyttar in i ditt bröst, flyttar naturens härlighet och naturkärleken också in, och du ser att vi alla är en del av naturen, Guds skapelse, inte utanför.
V.12: Vad innebär det att "ha Sonen"? Jag tror Johannes syftar på samma Kristi inneboende i den troende som Paulus gör när han talar om att den troende är i Kristus och Kristus är i honom. Så här ser vi att Johannes skiljer mellan de frälsta och de icke-frälsta på basen av om Kristus bor i dem. Om Kristus inte bor i den troende, har han icke livet, är inte frälst. Då hjälper inte det att man "tror", är rättfärdiggjord av "tron allena", om inte Kristus syns i den troende, är han inte frälst, enligt Johannes. Återigen ser vi Johannes radikalitet, som liknar på aposteln Jakobs radikalitet i bedömningen av en människa.

1. Johannes brev, kap. 5, del 5

Publicerad 2021-03-09 16:31:00 i Commentaries to New Testament books, Faith and trust, God's providence, Prayer answers, Prayers, The second coming (the return of Jesus),

(fortsättning följer, om Gud vill och jag orkar och lever)

(jag har skrivit här förr att 1917 års bibelöversättning, som jag använder här, är den bästa svenska, men Helge Åkesons översättning är faktiskt mycket bättre)

Kapitel 5, v. 13-15:

13. Detta har jag skrivit till eder, för att I skolen veta att I haven evigt liv, I som tron på Guds Sons namn.

14. Och detta är den fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja om något efter hans vilja, så hör han oss.

15. Och om vi veta att han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta vi ock att vi redan hava det som vi hava bett honom om i vår bön.

Min kommentar: V. 13: Vad är det eviga liv som Johannes talar om här? Jag har redan nämnt det i denna johannesbrevskommentar. "Evigt" bör översättas "tidsålderligt", ty det grekiska ordet för evig, aionios, betyder tidsålderlig eller eonisk. Så det blir "...för att I skolen veta att I haven tidsålderligt liv". Vad innebär tidsålderligt liv? Vilken tidsålder? Jo, det är den nya tidsålder som Jesus inledde, den messianska tidsåldern, också kallad "tusenårsriket", som inte har brutit in än, men som är i sitt frötillstånd i varje troendes hjärta. Att ha tidsålderligt liv är att ha tusenårsrikets liv i sig, och tusenårsriket kännetecknas av global fred och fred med naturen och djuren och mellan djuren, där lejonet betar med lammet och en liten gosse vallar dem, såsom skrivet står i Jesaja. Tänk på det varje gång du hör uttrycket evigt liv, som ingenting har att göra med ett liv som sträcker sig oändligt långt i tiden. Vi vandrar från liv till liv även i himlen, i en himmelsk, biblisk reinkarnation, även om få är människor två gånger, och de som är det, bara är människor högst två gånger, eller om dessa får komma in i tusenårsriket, tre gånger. Alla går in i mikrolivet i nästa liv. Vi kommer inte ihåg våra tidigare liv som oftast, eftersom de flesta av dem har utspelat sig i mikrolivet, kanske som bakterie eller cell. Det finns inget lågt med det, något är inte ointelligent för att det är litet.

V. 14: Detta är egentligen ganska logiskt. Vi får bara det vi ber om som är enligt Guds vilja, eftersom allt som sker, sker enligt Guds vilja, enligt Guds stora, kosmiska plan, där allt är förutbestämt och planerat så att det ska ske till det bästa för oss i den stora helheten. Bönelivet bör därför bestå i överlåtelse till Guds vilja, i att tränga igenom vår vilja in i Guds vilja, och be om det vi hittar som Guds vilja när vi genomträngt vår egen vilja. Jesu stora bön i Getsemane var "Ske inte min vilja, men din", och det är hans kardinalbön, lika viktig som Fader vår. Fader vår och Getsemanebönen är de två pelare som Jesu böneliv vilar på, och bör vara vårt bönelivs pelare också. När vi ber "ske din vilja", är alla böner innefattade i den bönen. Då blir också Guds löften i Bibeln viktiga, ty dessa löften är uttryck för Guds vilja. Guds största löfte till oss är att hans rike skall komma, Jesu återkomst,
och därför är den första bönen efter inledningen "Fader vår, du som är i himmelen, helgat varde ditt namn", just "komme ditt rike", en bön om att Jesus ska komma åter, och därför är Bibelns sista bön "Kom, Herre Jesus!" (Upp. 22:20). Att be om Jesu återkomst är således A och O i Bibelns böneliv, och vi kommer långt i vårt böneliv om vi bara ber dessa två böner, "Ske din vilja", och "Kom, Herre Jesus!".
V. 15: Så stor är den kristnes tillförsikt i hens böneliv. Ber vi enligt Guds vilja, har vi redan det vi bett om. T.ex. om vi ber om Jesu återkomst, som är Guds vilja enligt skriften, så har vi redan Jesu återkomst. Jesus har nämligen kommit redan till oss och tagit sin boning i oss, som han lovade i Johannesevangeliets avskedstal. Och ber vi om ett helande som är enligt Guds vilja, kan vi redan nu i tro ta emot det och äga det i tron och hoppet, lite som Paulus säger "I hoppet ären I frälsta". Alla Guds löften har denna karaktär, att vi kan äga det de lovar i tron och hoppet, redan nu. Det är en gåta för förståndet, men icke desto mindre är det sant. Guds rike med alla Guds löften bor redan nu i oss, med all den glädje, frid och fröjd i den Helige Ande som Guds rike innebär, om vi har tagit emot Jesus. Men det bor allt som ett frö i oss, som en gång skall bryta sig fram och visa sig starkt i oss.

1. Johannes brev, kap. 5, del 6

Publicerad 2021-04-06 21:56:00 i Commentaries to New Testament books, Damnation, Hell, Sin, The millennial kingdom, The resurrection of the dead,

(fortsättning följer, om Gud vill och jag orkar och lever)

(jag har skrivit här förr att 1917 års bibelöversättning, som jag använder här, är den bästa svenska, men Helge Åkesons översättning är faktiskt mycket bättre)

Kapitel 5, v. 16-17:
16. Om någon ser sin broder begå en synd
som icke är en synd till döds, då må han bedja,
och så skall han giva honom liv, om nämligen
synden icke är till döds. Det finnes synd till
döds; för sådan säger jag icke att man skall bedja.
17. All orättfärdighet är synd; dock finnes
det synd som icke är till döds.
Min kommentar: Vad är synden till döds? Den traditionella kristna tolkningen har varit att det är den oförlåtliga synden i Matteus 12:31, där Jesus talar om att hädelsen av Anden inte kan få förlåtelse varken i denna tidsålder eller i den kommande. Vad är den kommande tidsåldern? Svar: Tusenårsriket. Vad är andehädelsen? Jag tror att det är den synd som förhärdar ens hjärta så att man aldrig omvänder sig och tar emot förlåtelsen, ty Gud förlåter alla. Det är den synd som utestänger en från gudsriket, tusenårsriket, så att man inte får del i de rättfärdigas uppståndelse vid Jesu återkomst, men istället får del i de ogudaktigas uppståndelse i slutet av tusenårsriket. Och vad innebär detta? Det innebär att man inte får vara med i tusenårsriket, utan sover i dödsriket, innestängd i avgrunden under tusenårsrikets period, drömlöst. Sedan skall man

få ett nytt liv efter det, men det blir i det ickemänskliga, man får aldrig vara människa mer. Man blir dock frälst i det icke-mänskliga, fullt återupprättad, ty man glömmer bort sitt gamla syndiga liv. Johannes säger i dessa två vers att man inte ska be om upprättelse för dem som hädat Anden.
De har förspillt sina chanser att få vara med i tusenårsriket. Deras straff blir ingen pina i helvetet, bara att de inte får vara med i tusenårsriket, som är belöningen för trogen tjänst. Alla kan inte få belöningen.

1. Johannes brev, kap. 5, del 7 (sista delen)

Publicerad 2021-04-09 06:22:00 i About facebook and internet, Antichrist, Commentaries to New Testament books, Critique of technology, Jesus, Satan, the demiurg and demons, Sin, The essence of civilization,

(Det här är den sista bibelkommentaren jag skriver för resten av mitt liv, här på internet)

(jag har skrivit här förr att 1917 års bibelöversättning, som jag använder här, är den bästa svenska, men Helge Åkesons översättning är faktiskt mycket bättre)

Kapitel 5, v. 18-21:

18. Vi veta om var och en som är född av Gud att han icke syndar, ty den som har blivit född av Gud, han tager sig till vara, och den onde kommer icke vid honom.
19. Vi veta att vi äro av Gud, och att hela världen är i den ondes våld.
20. Och vi veta att Guds Son har kommit och givit oss förstånd, så att vi kunna känna den Sanne; och vi äro i den Sanne, i hans Son, Jesus Kristus. Denne är den sanne Guden och evigt liv.

21. Kära barn, tagen eder till vara för avgudarna.

Min kommentar: V. 18: Här kommer aposteln Johannes vanliga radikalitet upp i dagen igen, när han påstår att den som är född av Gud inte syndar. Jag tror inte han menade att den som är född av Gud aldrig syndar mer. Jag tror han menade att den som är född av Gud ligger inte i synden, utan kan falla i synd ibland, men reser sig upp. Ty han säger ju på ett annat ställe att den som säger att han är utan synd, bedrar sig själva.
V. 19: På vanligt johanneiskt vis betyder världen här civilisationen, inte kosmos. Hela civilisationen är i Satans våld, är i fångenskap under Satan och hans demoner. Det är således Satan som står som civilisationens härskare, som står överst i det civiliserade hierarkiet. Akta dig för att vara civiliserad.
V. 20: Detta klingar av Johannes evangelium 17:3; "Och detta är evigt liv, att de känna dig, den enda sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus." I johannesbrevets ställe tas Jesus upp i Gudomen, den enda sanne Guden. Det är ett av de klara ställena i Nya Testamentet där tanken på Jesu gudom är kristallklar.
V. 21: Vilka är vår tids avgudar? Pengar, sex och makt? Ja, men jag skulle vilja påstå att mer än detta präglas vår tid av dyrkan av teknologin, och mest specifikt av internet. Internet är vår tids stora avgud, som få vågar erkänna att är en avgud, och som få vågar avstå från. Man skulle kunna säga att internet har med odjurets märke att göra. Så om du käre läsare vill ta dig i vara för avgudarna idag, skall du ta dig i vara för internet. Hoppa av internet, innan du kollapsar med internet.